

siden regeringen trådte til i 1993, er sket en markant udbygning på området, så har det ikke kun været et gode. Det har først og fremmest været svært for både virksomheder og lønmodtagere at overskue de mange forskellige uddannelses tilbud, som er opstået de sidste år.

Det samme gælder de flere forskellige godtgørelsessystemer, som heller ikke på alle punkter har virket efter hensigten. Samtidig er der fra flere sider blevet sat spørgsmålstegn ved, om udbyttet af indsatsen i alle tilfælde står mål med den offentlige ressourceindsats.

Fra radikal side har det endvidere været en mærkesag at sikre et nationalt kompetenceløft for de kortuddannede. Det er en gruppe, som de nuværende systemer ikke i tilstrækkelig grad har været gearet til at opfange, og som der efter vores opfattelse er et meget stort behov for at gøre en særlig indsats for, for ellers bliver de tabt i det videns- og informationssamfund, som Danmark allerede er en del af og i endnu højere grad vil blive en del af.

På den baggrund er Det Radikale Venstre naturligvis meget positivt over for den reform, som der nu lægges op til; en reform, hvor det offentlige stadig væk har det overordnede ansvar for at sikre relevante videre- og efteruddannelses tilbud til alle borgere, men hvor uddannelsesmidlerne i højere grad målrettes mod opkvalificeringen af de kortuddannede.

Som en konsekvens heraf er det en reform, hvor virksomhederne overdrages en større del af ansvaret for finansieringen af uddannelsesindsatsen for de bedre uddannede, dem, der har mere end erhvervsuddannelsesniveau.

Det er efter Det Radikale Venstres opfattelse en reform, der samlet set tager højde for de fleste af de anker, som er blevet fremført over det nuværende voksen- og efteruddannelsessystem, og som kan blive en vigtig forudsætning for Danmarks fortsatte vækst og fremgang. Jeg er fuldstændig overbevist om, at når man om 10-20 år kigger tilbage, vil man være enig om, at dette var en af de virkelig betydningsfulde reformer, som blev gennemført.

Jeg skal ikke gå i detaljer med de fem lovforslag, men blot fremhæve de elementer, som vi især er positive over for.

Det første forslag skal ses som en udmøntning af princippet om, at der skal skabes en tættere sammenhæng mellem ansvaret for indholdet på den ene side og prioriteringen af uddannelserne og ansvaret for finansieringen på den anden side.

Konkret foreslås det, at der nedsættes en bestyrelse for Arbejdsmarkedets Uddannelses-Finansiering og et antal nye efteruddannelsesudvalg, som skal have indflydelse på finansieringen af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse. Det er så meningen, at bestyrelsen skal have beføjelser til at indstille til arbejds- og undervisningsministrene, hvordan statens tilskud til den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelsesindsats til og med erhvervsuddannelsesniveaue skal anvendes. Som udgangspunkt giver staten fuldt tilskud til uddannelser, der giver anerkendt kompetence, men bestyrelsen får bl.a. mulighed for at indstille aktivitetsloftet til de to ministre på enkelte uddannelser, der giver formel kompetence i særlige tilfælde, og den får også mulighed for at indstille, at der gives nedsatte statstilskud til grupper af uddannelser.

Bestyrelsen får desuden mulighed for at indstille til ministrene, at der bør opkræves et arbejdsgiverbidrag hos alle arbejdsgivere, såfremt behovet for voksen- og efteruddannelse bliver større, end hvad der kan dækkes af statens tilskud. Det er også den model, vi i dag kender fra Arbejdsgivernes Elevrefusion.

Endelig får bestyrelsen til opgave at udmelde bevillingsrammer, som de nedsatte efteruddannelsesudvalg så skal fordele til uddannelsesstederne.

Det Radikale Venstre er naturligvis enig i reformens overordnede målsætning, og vi mener, at forslaget her vil være med til at føre den ud i livet.

Et af voksen- og efteruddannelsesreformens andre hovedformål er at omlægge de nuværende godtgørelsessystemer til et enstrengt system, hvor den enkelte kun kan blive berettiget til én ydelse til en bestemt uddannelse.

Det er også et forslag, som Det Radikale Venstre mener er yderst fornuftigt, for de eksisterende godtgørelsessystemer er uden for enhver tvivl en jungle, som både virksomheden og den enkelte medarbejder har svært ved at finde rundt i.

Mere specifikt foreslås det, at der kan ydes godtgørelse til personer i beskæftigelse, til selvstændige og til ledige til selvvalgt uddannelse, og at godtgørelsen kan ydes til AMU-uddannelser og til enkeltfag på erhvervsuddannelserne. Tankegangen bag dette forslag er at målrette uddannelsesmidlerne, så de først og fremmest kommer de kortuddannede til gode.